

L'ÒPERA SURT DEL COLISEU BARCELONÍ

Sintonia amb 'Il trovatore'

La lírica gratis i a l'aire lliure sedueix a l'Arc de Triomf, Nou Barris, Sant Martí i el Raval

MARTA CERVERA
BARCELONA

Recórrer els diferents escenaris de Barcelona on ahir a la nit es va projectar l'òpera *Il trovatore*, de Verdi, que s'estava representant de forma simultània al Gran Teatre del Liceu, va ser tota una experiència. Tot i que el públic era diferent als quatre emplaçaments on es van instal·lar pantalles gegants –Nou Barris, el Raval, Arc de Triomf i Sant Martí–, la seva sintonia amb el muntatge inspirat en pintures de Francisco de Goya va ser unànime. La tercera edició de *Liceu a la fresca* va ser un èxit.

A Nou Barris, on aquesta cronista va iniciar el seu recorregut, l'òpera arribava a la plaça Major per primer cop i hi havia molta expectació per viure una nit d'òpera especial i còmoda. Estar a la fresca, amb l'ajuda del ventall, davant

Nou Barris va acollir el 'Liceu a la fresca' davant un públic expectant

La iniciativa va arribar a la plaça Mayor de Madrid i a 166 municipis de tot Espanya

una pantalla de 8 x 4 metres no és el mateix que estar al Liceu, però permet disfrutar de l'espectacle en xanquetes i menjant un gelat.

El director d'escena Joan Anton Rechi situa l'acció d'*Il trovatore* en l'època en què Goya va pintar la sèrie *Els desastres de la guerra*, que recrea el conflicte que va enfrontar els espanyols amb les tropes de Napoleó. Les pintures del famós artista aragonès aporten dramatisme a aquesta peça protagonitzada per la gitana Azucena (interpretada per la mezzosoprano Marianne Cornetti), el jove trobador Manrico (Piero Pretti, tenor), el comte de Luna (George Peatean, baríton) i Leonora (Tamara Wilson, soprano), per l'amor de la qual lluiten Manrico i De Luna, rivals també en el conflicte bèl·lic en què s'emmarca la trama.

A Nou Barris, que per primera vegada participava en aquesta iniciativa, hi havia molta expectació. Fins i tot hi havia cua un hora abans de començar la funció i la gent portava cadires plegables per si de cas s'esgotaven les gairebé 1.000 que s'havien preparat.

Silenci a la plaça

«Jo no he anat mai a l'òpera perquè és cara», va explicar el Rafael, un jubilat de la Guineueta de 74 anys. La funció va començar a les 22.15 hores. Tot i que el silenci no era tan imprescindible com en un auditori, la gent va callar respectuosament i si parlava, ho feia baixet. Un públic expectant va seguir *Il trovatore*, un enorme repertori per als seus intèrprets. Els espectadors van al·lucinar amb els primers plans mostrats per la càmera, que oferien un detall fora de l'abast fins i tot

El públic a l'Arc de Triomf, durant la funció retransmesa des del Liceu.

La plaça Major de Nou Barris es va sumar per primer cop al 'Liceu a la fresca'.

Dolç èxit contra la diabetis

CRÒNICA Alberto García Demestres triomfa amb la seva òpera a Peralada

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
PERALADA

Alberto García Demestres (Barcelona, 1960) és un autor capaç d'explorar els territoris més insòlits. Preocupat pels temes que afecten la societat, aquesta vegada ha assumit dedicar la seva òpera número 11 a la diabetis, una malaltia crònica amb la qual ell mateix conviu. El públic de l'església del Carme de Peralada va aplaudir amb entusiasme l'estre-

na de *La straordinaria vita di Sugar Blood*, obra amb llibret de Cristina Pavarotti, filla del cèlebre tenor al qual es va dedicar la funció.

Demestres, que va rebre de mans d'Isabel Suqué Mateu la Medalla d'Honor del festival, situa la trama de l'òpera entre els 10 i els 14 anys de la vida de Sugar, una nena que planta cara a la seva malaltia. Lisa Campos va posar carisma i veu a la protagonista en el primer període,

la dolça Ariadna Ruiz la va seguir als 13 anys i una desimbolta Núria Prats va assumir el rol de l'adolescent de 14 anys. Va destacar en la interpretació de la seva pregària d'amor.

Les tres nenes i les altres solistes del Cor Vivaldi, dirigit per Òscar Boda, van mostrar un bon nivell de cant i una notable vis dramàtica. Totes van superar les dificultats que tenia una partitura amb influències de Puccini, l'òpera italiana i la mú-

▶ Alberto García Demestres, a Peralada.

FERRAN NADEU

dels que ocupen la platea del Liceu. El so gravat, no obstant, mai igualarà el del coliseu barceloní.

El públic que va anar al Centre Cívic Sant Martí, amb una pantalla lleugerament més petita que la de Nou Barris, tampoc se'n va perdre cap detall. Igual que la gent que va estar a la plaça de Salvador Seguí, al Raval. Allà havien augmentat el nombre de cadires arran de l'èxit de la primera edició, amb *La bohème*, l'any passat. I ahir van sobrar algunes localitats. Gent del barri, la majoria, i algun turista despistat van seguir l'òpera i van disfrutar amb el famós cor dels gitanos.

Els espectadors de l'Arc de Triomf, on s'havia instal·lat la pantalla més gran de la capital (10 x 5,2 metres), l'única de leds, i un total de

1.800 cadires, també semblaven passar-s'ho bé. La brisa s'agraïa.

Tant els cantants com l'orquestra i els cors del Liceu, capitanejats pel mestre italià Daniele Callegari, van ser aplaudits amb entusiasme a l'acabar la representació. Després, els protagonistes es van desplaçar fins a aquest últim emplaçament per agrair els aplaudiments del públic que ocupava part del passeig de Lluís Companys.

A part de Barcelona, 165 municipis més van poder veure *Il trovatore* gràcies a l'emissió del Canal 33 a Catalunya i de La 2 de TVE, que va permetre el debut d'aquesta iniciativa a la resta d'Espanya. A Madrid, el públic es va concentrar a la plaça Mayor per seguir l'òpera. Hi ha simpatia amb el *Liceu a la fresca*. ≡

sica contemporània. Amb elles, Sara Blanch (mare de la nena), va tornar a demostrar la seva progressió amb aguts sempre ben col·locats i un fraseig lluminós. Antoni Comas (avi diabètic de la nena) va tornar a exhibir la seva solidesa. Van completar l'elenc Mireia Pintó, Neus Roig i Pere Ponce, el pare espia a l'estil del 007 de Sugar que apareix als vídeos, així com l'excel·lent pianista Ricardo Estrada.

Cocco e cocomero és el passatge del somni de la nena en què Jordi Roca, el rei de les postres del Celler de Can Roca, li revela els secrets d'una recepta dolça però sense sucre amb coco i síndria. Aquestes postres creades per a l'ocasió van ser degustades en presència del cuiner pels espectadors, que abans van tastar el seu full

comestible de la partitura.

Particularment rellevant va resultar el duo de la mare (mentre es prepara per cantar *La bohème*) i Sugar sobre la separació dels seus pares. També *Ictus day* –una missa que al·ludeix a l'incident patit per l'autor i que va ser interpretat a cappella pel cor– va crear un clima místic, sense oblidar l'enginyosa pregària de la pastanaga o l'explosió d'alegria final, quan la nena es recupera del coma diabètic que ella mateixa va provocar amb una abusiva ingesta d'aliments després de sentir-se rebutjada pel jove Matteo.

Salut, nutrició i reflexió sobre les renúncies a què obliga la diabetis apareixen en aquesta lúdica i emotiva obra d'interès social. ≡

idees

Hockney i les piscines

JORDI Puntí

M'encanten les piscines a l'estiu. La meua primera pàtria va ser una piscina de plàstic groga al jardí de casa. M'hi banyava sol, als 2 anys, mentre el sol feia la ratea en aquells 40 centímetres d'aigua. Una piscina a l'aire lliure és un intent de capturar el cel, el gran blau, l'infinit. El mar és una novella; una piscina és un conte: un veu on comença i on s'acaba tot. Vaig créixer banyant-me a les piscines públiques i, anys després, vaig llegir aquell conte de John Cheever, *El nedador*. El protagonista es banya a totes les piscines dels seus veïns –neda i beu whisky, neda i beu whisky– i aquest joc es converteix en una espècie de descens als inferns aquàtics de l'estiu: el final és l'anunci de la tardor i una casa familiar tancada, una piscina abandonada a la seva sort.

Les piscines transmeten una calma refrescant, sobretot quan les traspasa la llum del sol. Si aquest estiu van a París, haurien de visitar l'antològica de David Hockney que hi ha al Centre Pompidou. Hockney, que fa uns dies va fer 80 anys, no ha deixat d'experimentar amb les tècniques i els colors,

Si van a París aquest estiu, haurien de visitar l'antològica del Centre Pompidou

i fins i tot avui segueix pintant cada dia. El repàs profund a la seva obra ens mostra una vivacitat artística única. Des dels seus primers quadros, als 17 anys, veiem que pinta amb una curiositat insaciada, que es deixa influir sense complexos –com Picasso, com Matisse– i al seu torn explora una mirada sobre els clàssics.

Als anys 70, Hockney se'n va anar a Califòrnia i va començar a pintar piscines. Ningú ho ha fet millor que ell: l'habilitat per capturar la meravella de la llum sobre l'aigua, dels cosos que es descomponen en el reflex, de l'esquitxada a la vora del trampolí. Des del centre de la mostra, la distorsió harmònica dels colors de les piscines reverbera en l'evolució posterior: el cubisme de les polaroids, els paisatges del Gran Canyó i després del seu Yorkshire natal, els retrats i autoretrats en iPad... Una capbussada hedonista que ens acompanya fins a la sortida, on David Hockney escriu a la paret un últim missatge de comiat: «Love life». «Estima la vida», en unes lletres de color blau marí, d'aquell blau de l'aigua a la part profunda de la piscina. ≡

Barcelona the Mediterranean WSCM
11th World Symposium on Choral Music
22 - 29 July 2017
The Colors of Peace

L'Auditori · Palau de la Música Catalana · Basilica Sta Maria del Pi · Conservatori del Liceu
Caixa Fòrum · Sta Maria de Gràcia · St Pere de les Puel·les · Capella de l'Esperança

FEDERACIÓ CATALANA D'ENTITATS CORALS IFCM Ajuntament de Barcelona Diputació Barcelona Generalitat de Catalunya Departament de Cultura LAUDITORI CONSERVATORI LICEU esmuc ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA ORFEO CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA